

Vstopil je kaplan Mistruzzi z ljudmi, ki jih je priklical gospod Marangon z župnikovima ženskama, vstopila sta gospoda, ki bi imela prenočiti v hiši. Gospod de Senibus ne vidi, ne sliši. Stoji pred sliko Dobrega pastirja, govori, kolne, bruha, besni...

Ujamejo ga v odejo in zvežejo. Govori. Govori vso noč, govori ves dan, vso noč, ves dan... vedno hujše pijan iz tega, kar ga je obsedlo, iz besede, ki jo je ničemurno preveč ljubil...

In ko so ga odvedli, se je vzhičeno obesila gospa Otilija zdravniku okoli vratu.

»Gospod doktor,« ihti. »Recite, potolažite! Ta blaznost, sveta je, verska...«

»Blaznost svetega Alojzija,« odvrne mrko vljudno zdravnik. A tega ne more odpustiti, da se mu je netečna baba okoli vratu obesila. Znesti se mora. Vidi kaplana, ki mu je prijatelj, pa meni drzko:

»Piši v matrike!«

»Zakaj?« vpraša kaplan.

»Progresivna!« veli zdravnik in gre. Duhovni stoji, je ves proč, kakor da je njemu samemu sodil zdravnik. Gre in razgrne knjigo in piše:

»Don Cesare de Senibus. Umrl za uljesom. Kakor je zapisano, da je odšel prvi angel ter izlil svojo čašo na zemljo in je nastalo hudó in boleče na ljudeh, ki so imeli znamenje zveri in so molili njeno podobo.«

Brez sočutja je nato pripisal:

»Bog mu bodi pravičen!«

MIRAN JARC

PLODOVI V VEČERU

Veliko jabolko solnce se spušča za daljnimi gozdi
 med dimom kresov. O, ognji za radost počitka,
 krotki zeleni, rumeni, rdeči plamenčki v vejevju,
 ki nad zemljo se poveša trudno od težkih sadov.
 Zdaj je prostorje že polno teles mirujočih v mračini,
 teles napojenih z zarjo davnih nemirov [nekoč
 viharni sokovi molčijo že vklenjeni v kroge oblik].
 Zdaj, zdaj se s hriba oglasil bo zvon in dan bo umrl.

Ali čez vrt se razlegajo smeh in klici veseli.
 Jabolka, jabolka v vejah, v košarah, v škafih, na travi,
 v naročju žená in deklet in fantov in v rókah otrok.
 Krave primukajo s pašnika in se zvedavo ustavljajo
 ob obiračih, ki prožijo róke s plesnimi gibi,
 kakor, da hočejo biti lok med nebom in zemljo.
 Rastline, živali, ljudje — o, saj vedo, da jih kmalu
 poplača noč za dolga vročična bdenja v poletju.

Pa se je s hriba razlilo zvonjenje preko dobrane,
 Ave Marija je žuborečo tišino zgrnila
 na vse strani in bitja, ki se ne ločijo več
 drugo od drugega. Vsi so kopaste, temne gruče
 odani v molitev. Nič več ne zro spominsko nazaj
 v ure zorenja in vase. Zdaj so sami že sadovi
 večnosti, ki se z neba je spustila nanje ta hip...
 Tih sem se jim približal. O, tudi jaz sem iz njih.

MIRAN JARC

JESEN

Kako so čudni videti otroci
 in konji na samotnem travniku.
 Igraje po brezčasju brodijo...
 In zemlja je široka kakor večnost.

Rastlin močvirnih kačje uvita stebila
 nemijo vekomaj v somračju ždenja..
 Kot bi piščalila stoletja otožno
 zateglo pesem vračanja brez konca.

Kot sohe iz ila ždijo stare žene...
 ko gledajo rastline in živali
 in deco, jih oživlja bled smehljaj,
 kot da se ozirajo na svoje delo.